

Jøder og kristne oplevede historisk sikkerhed og tryghed under Khilafah

Alle muslimer i dag har nu hørt om ordet Khilafah, og en stor del af disse muslimer ved at Khilafah er en islamisk stat, men få muslimer ved at en islamisk stat ikke kun er for muslimer. Problemet forværres når vestlige politikere og medier påstår at en Shariah-stat, en islamisk stat eller en Khilafah kun tilgodeser muslimernes interesser og hermed undertrykker den ikke-muslimernes interesser. Dertil ligger der nærmest i ordet "islamisk stat" at staten kun er for dem der følger Islam. Det er sandt at muslimer er dem der følger Islam, men Islams budskab er et kald til alle mennesker, uanset etnicitet, sprog, traditioner, sædvaner, kulturer, religion og racer.

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ

"Og Vi har udelukkende sendt dig som en barmhjertighed til alverden"
(OQM.21:107)

I ovennævnte vers forstås at Profeten Muhammads (saaws) budskab er en barmhjertighed til hele verden, og ikke kun muslimer. Og det afspejler sig også i Islams systemer, herunder styresystemet og dets behandling af ikke-muslimske borger; som er kernen i denne artikel.

لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ

"Der må ikke være tvang i Deen (dvs. Islam)"
(OQM. 2:256)

Det betyder at Khilafah ikke kan tvinge ikke-muslimen til at opgive sin religion til fordel for Islam. Islam har tildelt ikke-muslimske borgere under den islamiske stat termen ahlu-dhimma. Ordet dhimmi er udledt fra ordet dhimma som betyder pagt. Det betyder, at ikke-muslimen er den vi giver en pagt, ved at behandle dem ifølge den fredsaftale de har lavet med muslimerne og at behandle dem ifølge de islamiske love. Allah (Subhana wa ta'ala) siger:

قَاتِلُوا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلَا يُحَرِّمُونَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَلَا يَدِينُونَ دِينَ الْحَقِّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حَتَّى يُعْطُوا الْجِزْيَةَ عَنْ يَدٍ وَهُمْ صَاغِرُونَ

"Kæmp mod dem fra Skriftens folk, som ikke har iman på Allah og ej heller på den yderste dag, og som ikke holder det forbudt, som Allah og Hans Sendebud har forbudt, og som ikke følger sandhedens deen, indtil de betaler jizya med (egen) hånd og underkaster sig"

(OQM. 9:29)

Ikke-muslimer er påbudt at betale en årlig skat som hedder jizya til den islamiske stat, udledt fra ovennævnte vers. Til gengæld vil staten beskytte dem og de er fritaget fra at deltage i militæret. Hvis muslimerne pålægges en ekstra skat, er de fritaget, da de kun har jizya at betale. Jizyah må kun opkræves fra arbejdsdygtige mænd. Love vedrørende ahl ul-dhimma gælder ikke kun Bogens folk, men alle slags trosretninger såsom hinduer, ateister, m.m. Beviset er en beretning hvor Sendebudet (saaws) taler om al-Majus (ildtilbedere):

سنوا بهم سنة اهل الكتاب

"Behandl dem som Bogens folk" (Bayhaqi, Ibn Abi Shaybah)

Jizya-beløbet er ikke et fast beløb da kaliffens ijthad afgør dets størrelse. I Omar bin al-Khattabs tid var **beløbet for jizya i Egypten og Levanten cirka 1188 kroner for den rige, 594 kroner for middelklassen og 297 kroner for underklassen** (men stadig arbejdende). Profeten (saaw) sagde:

ألا من ظلم معاهدا أو انتقصه أو كلفه فوق طاقته أو أخذ منه شيئا بغير طيب نفس
فأنا حجيجه يوم القيامة

"Sandelig, den der undertrykker en person under kontrakt, eller overbyrder ham mere end det han kan klare, eller ydmyger ham, eller tager noget fra ham uden hans samtykke, så vil jeg være hans modpart på Dommens dag" (Abu Dawud)

Derfor er det ikke tilladt at ydmyge, krænke eller skade en dhimmi. Islam betragter at enhver person har ret til borgerskab under den islamiske stat, hvor de nyder den samme retfærdighed som muslimer og at de skal følge de love som muslimer følger. De har ret til samme beskyttelse som muslimer, rettigheder som enhver borger, garanteret levebrød, fair behandling og de skal behandles venligt, mildt og skånsomt. At de har ret til retfærdighed er udledt fra den generelle tekst hvor Allah (swt) siger:

وَإِذَا حَكَمْتُمْ بَيْنَ النَّاسِ أَنْ تَحْكُمُوا بِالْعَدْلِ

”Og når I dømmet mellem mennesker, skal I dømme med retfærdighed”
(OQM. 4:58)

I et andet vers omhandlende ahl al-Kitab, siger Allah (swt):

وَإِنْ حَكَمْتَ فَأَحْكُم بَيْنَهُم بِالْقِسْطِ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ

”Men hvis du dømmet, så døm dem imellem med retfærdighed,
thi Allah elsker de retfærdige”
(OQM. 5:42)

En dhimmis tro, ære, forstand, ejendom og liv skal beskyttes af den islamiske stat. Abu Hurairah beretter at Sendebudet (saaws) siger:

من قتل نفسا معاهدة لها ذمة الله ورسوله فقد أخفر ذمته الله ولا يرح رائحة الجنة
وان ريحها ليوجد من مسيرة أربعين خريفا

”Den der dræber en Muahid (en person der har en pagt/kontrakt med staten) der har en pagt med Allah og Sendebudet, vil ikke duften af paradiset, selvom dens duft kan duftes fra en distance af fyrre år” (Tirmidhi)

Profeten skrev til Yemens folk at:

وَمَنْ يَكُنْ عَلَى يَهُودِيَّتِهِ ، أَوْ عَلَى نَصْرَانِيَّتِهِ فَإِنَّهُ لَا يُفْتَنُ عَنْهَا

”Den der tror på jødedommen eller kristendommen, må ikke tvinges væk fra deres tro” (Bayhaqi)

I forhold til hvordan muslimer i Vesten oplever den vestlige politiske kultur der tvinger og sætter knive på deres struber, så beskytter Islam ikke-muslimen fra ethvert pres der gør at de opgiver deres tro eller kultur. Khilafah vil ikke lægge skumle planer og true ikke-muslimer til at have samme holdning og livssyn som muslimer. Det er ikke et krav for ikke-muslimen at tro på den islamiske stats konstitution, principper og værdier. Men det eneste krav til ikke-muslimer, for at de bliver statsborgere er, at de accepterer at overholde statens love. Sir Thomas Arnold siger i bogen *The Preaching to Islam*:

“Vi har aldrig hørt om noget forsøg på at tvinge ikke-muslimer til (at konvertere til) Islam eller nogen organiseret forfølgelse der var målrettet mod udryddelsen af kristendommen. Hvis kalifferne havde valgt en af disse planer, så ville de med lethed have udslettet kristendommen, ligesom det der skete da Islam blev fjernet under Ferdinand og Isabella i Spanien.”

I *Futuh al Buldan* beretter Ahmed Ibn Yahya al-Baladhuri, en velkendt muslimsk historiker, om hvor tilfredse de indfødte var med de muslimske erobrere. Da Heraclius rykkede sine tropper mod muslimerne, gav muslimerne jizya tilbage til indbyggerne i Homs da de ikke længere kunne støtte og beskytte dem. Men indbyggerne svarede at de foretrak muslimernes styre til fordel for Heraclius's tyranni. Efter slaget, hvor muslimerne vandt, åbnede man alle portene og betalte jizya til muslimerne.

Trevor Ling skriver i bogen *"A History of Religion"* hvor han tillægger udspredelsen af Islam, dens troværdige principper og harmoni med dens tolerance, overbevisning og andre ting som tiltrak. Cecil Roth beskriver i bogen *"Doña Garcia of the House of Nasir"*, at behandlingen af jøder under den osmanske Khilafah, tiltrak jøder fra hele Vesteuropa. Det blev mulighedernes land hvor jøder blev ansat hos kaliffen og hvor de var førende inden for glas- og metal-sektoren. Sir Thomas Arnold skriver i sin bog *"The Preaching of Islam"* følgende, **“Selvom grækerne var flere end muslimerne i alle europæiske provinser i staten, så foretrak de hurtigt Sultanens magt end andre kristnes fordi staten gav religiøs tolerance, beskyttelse af liv og ejendom”**.

Der er ingen forskel mellem ikke-muslimer og muslimer i domstolene. Ingen fordomme eller partiskhed. Allah (Subhana wa ta'ala) siger:

وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَاٰنُ قَوْمٍ عَلٰٓى اَلَّا تَعْدِلُوْا اَعْدِلُوْا هُوَ اَقْرَبُ لِلتَّقْوٰى وَاَتَّقُوا اللّٰهَ
اِنَّ اللّٰهَ خَبِيْرٌۢ بِمَا تَعْمَلُوْنَ

”Og lad ikke fjendskab til et folk forlede jer til synd, så I ikke handler retfærdigt, Vær retfærdige – det er tættere på gudsfrygt. Og frygt Allah, thi Allah er vel vidende om, hvad I gør” **(OQM. 5:8)**

Så for alle dem der afviser det islamiske budskab da de ikke er muslimer og ikke bærer iman på Dommedagen, Paradiset og Helvede, skal retfærdighed absolut herske.

Under Omar bin al-Khattab (ra) var der nogle muslimer der havde stjålet et stykke land som tilhørte en jøde og bygget en moske på hans jord. Efter at være blevet stillet for en dommer, beordrede Omar (ra), at moskeen skulle nedrives og jorden skulle tilbageleveres.

I Sultan Sulayman al-Qanoonis tid var der en jødisk mand som nægtede at sælge sin bolig. Boligen stod på en grund hvor sultaten ønskede at bygge en masjid. Jøden insisterede på ikke at sælge sin bolig til den grad at sultanen ham selv besøgte ham for at overtale ham til at sælge sin bolig. Sultanen tilbød jøden penge som var mange gange større end boligens værdi. Jøden blev fascineret ved synet af sultanen der forsøgte at overtale ham til at give afkald på sin bolig, velvidende om at han besad magten til at sparke ham ud af staten! Han valgte til sidst at sælge boligen og moskeen blev bygget på grunden så snart den jødiske mand accepterede vilkårene.

Man kunne fristens til at spørge: er der ikke eksempler hvor ahl udh-Dhimma blev undertrykt af Khalifahen? Og i tilfælde heraf, hvem skal så beskytte dem?

I de senere år af den osmanske Khilafah boede armenere, grækere og jøder i Istanbul. De fik kontakt til Khilafahs fjender som medførte tumult og gjorde Sultan Saleem Den Første vred. Han udstedte et dekret hvori han befalede at alle minoriteter i Istanbul skal tvingens til at konvertere til Islam.

Accepterede muslimerne og de lærde dette dekret?

Historien bevidner hvordan Ulama afviste dette dekret på stærkest vis, blandt dem var der Shaikh al-Islam Zenbili Ali Jamal som var yderst utilfreds med dette dekret. Han konfronterede sultaten og sagde, **“O Sultan, dette modsiger Shariah, der er sandelig ingen tvang i Deen. Da din forfader Muhammad al-Fatih erobrede Istanbul fulgte han Shariah og ikke en eneste gang tvang han en person til at konvertere til Islam, i stedet sikrede han for alle at de kunne følge deres egen tro. Du skal følge Shariahs befaling og din forfaders, Muhammad Al-Fatihs, eksempel.** Derefter advarede han Sultanen at han ville fjerne ham fra sit embede, hvis han insisterede på at opretholde sit dekret. Dog respekterede Sultan Saleem de lærde og gav efter for anmodningen og lod ikke-muslimer følge deres overbevisninger og traditioner.

Her ses et pragteksempel på hvad konsekvensen for en Khalifah er ved mispraktisering af Shariah. Konceptet omkring amr bil maroof wa nahi anil munkar træder ind og muslimer såvel som de lærde stiller Khalifahen til regnskab, og i tilfælde af at han insisterer på at mispraktisere Shariah gennem entydig haram, så skal Ummah fjerne ham gennem magt eller bekæmpe ham ind til han vender tilbage.

Imam Qarafi (rh) forklarede Khilafahs ansvar over for ahl adh-Dhimma, da han sagde, **“Det er muslimernes ansvar over for ahl adh-Dhimma at tage sig af de svage, opfylde de fattiges behov, bespise den sultne, sørge for at de har tøj, adressere dem med en venlig tone og udvise overbærenhed over for deres skade, selv hvis det kom fra en nabo, og på trods af at muslimerne har magten over dem. Muslimerne skal også rådgive dem om deres affære og beskytte dem imod enhver som forsøger at skade dem eller deres familie, (og beskytte dem) mod folk der forsøger at stjæle deres penge, eller krænker deres rettigheder.”**

Desuden får ahlu al-dhimma del i bayt al-mal (statskassen) især de svage og fattige, da den islamiske stat er pålagt at varetage alles interesser. Det er omvendt i Vesten hvor man betragter indvandrere og flygtninge som en byrde, og hvor man laver love til begrænsning af immigranter og asylansøgere. Den islamiske stat betragter immigranter anderledes, idet enhver der accepterer at være statsborger i den skal behandles som alle andre. Enhver person der har statsborgerskab i den islamiske stat, hvis han er moden, har ret til at blive medlem af Ummah-rådet (eller stemme andre ind), for at kunne klage imod enhver uretfærdighed fra regentens side, eller fejl i implementeringen af Islam over dem.

Når man ikke har stiftet kendskab til de love der vedrører ahl al-dhimma og lever i den vestlige verden under sekularismen, kan man umiddelbart få tendens til at mene at muslimer i dag har mere frihed og få restriktioner i den vestlige verden, end ahl al-dhimma under Khilafah. Desuden bliver der ofte postuleret fra hadefulde personer at ikke-muslimer ingen rettigheder har og er andenrangsborgere.

Vesten er overbevist om at den sekulære ideologi er sand. Den mener at når en Skaber skal fastlægge menneskets daglige gøren og laden så vil det nødvendigvis lede til undertrykkelse, diskrimination, og intolerance. Og desværre har den formået at overbevise nogle muslimer som altid er at finde i forsvarsposition, om deres syn.

Ahl ul-dhimma har ret til at udføre det deres tro tillader, kun begrænset af den offentlige orden. Så derfor er de undtaget fra at betale zakat, men kan spise svin, indtage alkohol, gifte sig ifølge deres egne ritualer osv (fordi disse angår private forhold og så længe de finder sted i privat regi, er der intet problem med det), da verset siger "ingen tvang i deen". Khilafah må ikke forhindre dem i at gøre dette. Deres personlige anliggender skal respekteres ifølge Islam. Ahl al-dhimma har ikke restriktioner i deres tilbedelse og ritualer.

Philip Mansel bekræfter netop dette i bogen "Constantinople - City of World's Desire", her citerer han et brev fra 1453 fra en Rabbi (dvs. en jødisk lærd) til sine forfulgte trosfæller i Europa:

"Her i tyrkernes land (dvs. den osmanske Khilafah) har vi intet at klage over. Vi besidder store formuer; meget guld og sølv er i vores hænder. Vi er ikke bebyrdet med tunge skatter og vores handel er fri og uhindret. Rig på frugter er jorden. Alt er billigt og enhver af os lever i fred og frihed. Her tvinges jøden ikke til at gå med en gul stjerne som symbol for skam som det er tilfældet i Tyskland hvor selv rigdom og stor formue er en forbandelse for en jøde, fordi han vækker jalousi blandt de kristne og de udtænker enhver form for bespottelse imod ham for at frarøve ham sit guld. Rejs jer mine brødre, bind op om jeres lænder, saml alle jeres styrker og kom til os."

Ligeledes er det velkendt at Omar bin al-Khattab har sagt følgende, **"Siden hvornår begyndte du at slavebinde folket, på trods af at deres mødre fødte dem som frie mænd!?"** Omar (ra) sagde dette til støtte for en kopter fra Egypten som var blevet tæsket af guvernørens søn i Egypten. Ligeledes gav Omar (ra) følgende råd til Khalifahen som skulle overtage embeddet efter ham, **"Jeg betror ham med Allahs dhimmah, og sendebudets dhimma,**

han skal opfylde pagten med dem, kæmpe på deres vegne og sikre at de ikke bebyrdes med mere end de kan klare."

Afslutningsvis kan vi se at muslimer lever under et klima der er præget af trusler, og de føler sig endda truet på deres deen. Vestens holdning er at muslimer ikke skal acceptere deres religion men vi skal acceptere sekularismen som er fundamentet og målestokken for hele samfundet. Hvis man som muslim afviser dette krav, resulterer det i intimidering, trusler og pres der skal ændre vores holdning.

Ved denne analogi mellem sharias behandling af ikke-muslimer kan vi konkludere at Khilafah ikke skal frygtes af ikke-muslimer, tværtimod. Islams retfærdighed frygtes kun af umenneskelige tyranner og deres håndlangere. Ikke-muslimer skal aldrig føle sig tvunget eller truet til at skifte deres tro. Khilafah vil være en uafhængig og ikke-sektirisk stat. Den vil opretholde retfærdighed og vil ikke bryde dens pagter, torturere eller udnytte fanger, fængsle folk uden anklager, undertrykke mindretallet eller udspionere befolkningen - og såfremt en Khalifah skulle blive uretfærdig, så vil vi stille ham til regnskab og endda bekæmpe ham for at beskytte jer imod uretfærdighed.